

El rector de la Universitat de les Illes Balears (UIB), Avel·lí Blasco, ha confirmat al conseller d'Educació i Cultura del Govern balear, Francesc Fiol, que no pensa optar a la reelecció l'any vinent. Així, s'ha obert la cursa per guanyar el càrrec de rector a les eleccions que s'han de celebrar de manera ordinària la pròxima primavera, segurament a l'abril.

Avel·lí Blasco, catedràtic de Dret Administratiu, es convertí en rector el mes d'abril de 2003. Substituïa Llorenç Huguet, catedràtic de Ciències de la Computació i Intel·ligència Artificial, el qual havia ocupat el càrrec des de 1995. Anteriorment va ser Nadal Batle, catedràtic de Matemàtiques, qui se n'encarregà de la màxima responsabilitat universitària balear, entre 1982 i 1995. Els últims anys de Batle al capdavant del rectorat foren molt tensos: polèmiques internes i externes i oposició ferotge de companys universitaris marcaren el darrer tram del seu mandat. Fins al punt que finalment el rector dimití i convocà les eleccions que guanyà Huguet. El desembre de 1997, dos anys i mig després d'abandonar el rectorat, Nadal moria sobtadament a Palma. Els mandats d'Huguet i Blasco

La UIB, en cursa electoral

Quatre precandidats aspiren ja a ser el nou rector de la UIB la pròxima primavera.

han estat molt tranquils. Si més no de portes enfora i comparats amb els del seu antecessor. Ara, quan s'ha obert de fet la nova cursa electoral, la UIB torna estar de bell nou en el centre de la diana de l'interès públic. Política i llengua planen sobre totes les possibles candidatures, a jutjar pels primers comentaris que s'han pogut llegir i sentir a fora del campus.

Precandidats. De moment són quatre els catedràtics que han manifestat interès per optar al rectorat de la UIB. Martí March és catedràtic de Sociologia de l'Ensenyament i actualment dirigeix el departament de Pedagogia i Didàctica Específica; durant la legislatura del Pacte de Progrés (1999-2003) fou el director general de Universitats del Govern balear, nomenat pel PSOE. Carles Manera és catedràtic d'Història i Institucions Econòmiques; va ser vicerector de Planificació Econòmica en l'equip del rector Huguet i actualment també és conegut per ser el secretari d'economia de la comissió executiva balear del PSIB-PSOE. Montserrat Casas és catedràtica de Física Atòmica i va ser la primera persona elegida (2000) per ocupar el càrrec de síndic de greuges de la UIB; ha treballat a Barcelona amb Aleix Vidal Quadras, però no comparteix ideologia amb el polític català, de fet se la considera progressista. Sergio Alonso és catedràtic de Física —en el mateix departament de Casas—, fa part del grup de Meteorologia de la UIB i també ocupa el càrrec de vicerector d'Ordenació Acadèmica en l'equip del rector Blasco, dins el qual ha estat el responsable d'iniciar

Avel·lí Blasco, actual rector de la UIB, ha anunciat que no es presentarà a la reelecció.

el procés d'adequació dels programes educatius de la UIB a la convergència europea; Alonso és castellanoparlant i se'l considera persona d'idees liberals.

En aquest moment les candidatures dels quatre precandidats estan en fase molt embrionària. Encara avaluen els suports que tindran en la comunitat acadèmica parlant amb companys docents i no docents. No es pot descartar que aparegui en els pròxims dies algun altre aspirant al càrrec de rector, fins i tot potser algun derrotat el 2003. La lògica indica que no tots arribaran a concretar la candidatura. És fàcil que alguns sumin esforços i al final siguin dos els que s'enfrontin.

Política i llengua. Des de fora del Campus es llegeix la cursa en termes polítics i també lingüístics, i des d'aquesta òptica es considera que seria normal que March, Manera i Casas arribessin a un acord per competir junts contra Alonso. Aquesta interpretació s'explica perquè els tres precandidats són progressistes i clarament identificats amb el procés de normalització lingüística del català a la UIB. Per la seva banda, Alonso és considerat liberal i, com que és castellanoparlant, hi ha qui el veu com una mena de representant fàctic dels que pensen que a la UIB hi ha un "excés" de catalanisme. Cal dir, però, que es tracta d'una interpretació agosarada: el vicerector ha fet totes les seves intervencions públiques institucionals en català.

Les interpretacions en clau política i lingüística, tot i ser comprensibles i normals des de fora del Campus, solen errar greument quan es tracta d'avaluar la situació interna de la UIB. Les fonts internes consultades, que tot i no participar en la cursa coneixen prou tots els precandidats, interpreten que "si algun dels candidats caigués en la temptació de fer una campanya extra-acadèmica, amb qüestions lingüístiques i identificacions polítiques i ideològiques, s'equivocaria i perdria. Segur. Però no passarà. Si no hi ha una sola candidatura, al final s'elegirà per raons estrictament d'ordre intern que no tenen res a veure amb aquestes interpretacions que es fan a fora".

Miquel Payeras

Sine nobilitate

Marta Pessarrodona

Soros

Em temo que el meu títol d'avui m'exigeix més d'una prèvia. Per començar, de segur que entre els col·laboradors d'aquesta revista, EL TEMPS, hi ha un munt de gent molt més preparada que jo mateixa per parlar del milionari i, també, filantrop (a vegades va junt) George Soros. Per continuar, no sento cap admiració especial envers els milionaris, es diguin Soros o Cambó, per portar-ho a casa. Fins i tot puc ser reticent envers Gates, a qui he alabat des d'aquestes mateixes pàgines, cada vegada que em surt el seu Outlook en comptes del meu estimat Netscape. Gates no és innocent de tendències monopolistes, ja se sap. On ja m'allunyo de les reticències de la meua generació els membres de la qual solen ser simplistes, és que considero que es diguin com es diguin i provinguin d'on provinguin certament babaus no ho són ni ho han estat. Prou de prèvies!

Confesso que vaig començar a sentir interès envers George Soros, quan vaig veure a casa de Doris Lessing, a Londres, un llibre titulat *Soros on Soros*, que òbviament ella llegeix. Com era possible que la gran narradora, sufista de fe, l'emprengué pel financer que gairebé havia portat a la ruïna la Gran Bretanya? Com que sóc tímida, encara que costi de creure, em vaig limitar a pensar que era una novel·lista professional, a part d'una persona que no viu en una torre de vori narrativa, i que es documentava. (Els qui ens dediquem a la poesia, en aquest aspecte, ho tenim més fàcil.)

"Una vida és massa curta per amuntegar tanta riquesa. En una paraula, que amb intel·ligència i treball una persona no es converteix en milionari espectacular"

Tot plegat ve a tomb per un dels articles més senzills i més lúcids que he llegit després de la Guerra del Líban, signat per Soros: "Els errors de la guerra al terror". El curiós del cas és que l'he llegit al diari israelià *Haaretz* ("El País"), encara que estic segura que s'ha publicat a d'altres indrets. La tesi és ben senzilla: cal repenjar-se més en respostes polítiques (que inclouen les diplomàtiques, és clar) que no pas en les militars. Soros no es limita a l'estricta actualitat i blasma que en la retirada de les tropes israelianes del Líban fa uns anys, així com en la retirada de Gaza, els israelians ho van fer unilateralment, sense acords polítics amb les altres parts, per no parlar de la darrera guerra. Insisteixo: tot això dit, educadament, però des d'un diari israelià (esplèndid, tot cal dir-ho).

He recordat una visita meua a Bòsnia a final dels anys noranta del segle passat. A part de la devastació de la qual encara no m'he refet i dubto que el país mateix s'hagi refet, em va cridar l'atenció l'adoració del país envers Soros. Certament, la fundació del seu nom havia abocat més diners i ajut que ningú, en especial a Mostar, d'aquí la veneració.

Cal concloure que hem d'admirar els milionaris, quan esdevenen filàntrops? Aquí sí que covo reticències. Per començar, per més intel·ligència que atorgui a un ésser humà, penso que una vida és massa curta per amuntegar tanta riquesa. En una paraula, que amb intel·ligència i treball una persona no es converteix en milionari espectacular. Cal alguna cosa més i el fantasma de la poca vergonya plana. A l'altre costat de l'espectre, també podem dir que hi ha milionaris que no són filàntrops (la majoria, per cert). Pragmàticament, més val que gaudim de l'ajut de Soros o de qui sigui, per tant. En qualsevol cas, no cauré, crec que modestament, en el tòpic esquerranós (i una mica suat) que tant un Soros com un Cambó tan sols van ser o són una mena d'energúmens estraperlistes, una mena de mig cretins que, vés per on, van atresorar milions. Al Cèsar... i com que som en una societat regida per l'economia, a Soros el que és de Soros.